

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 929/2014
26.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљене Љ.М., због кривичног дела проневера из члана 364. став 3 у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Љ.М., адвоката Г.А., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Чачку К 47/2011 од 14.11.2013. године и Кв 327-334/2013 од 14.03.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 26.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Љ.М., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Чачку К 47/2011 од 14.11.2013. године и Кв 327-334/2013 од 14.03.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку К бр. 47/2011 од 14.11.2013. године у ставу један под тачком 3) одлучено је да се из буџетских средстава Вишег суда у Чачку на име трошкова кривичног поступка у предмету К бр.47/11 исплати окривљеној Љ.М. износ од 2.406.000,00 динара, а ставом три је одбијен захтев окривљене Љ.М. којим је тражила да се на износ који буде досуђен за трошкове кривичног поступка и на име судских такси, досуди и законска затезна камата почев од дана уплате, према уплатници у списима предмета, као неоснован.

Решењем Вишег суда у Чачку Кв бр.327-334/2013 од 14.03.2014. године и то у ставу три делимично су усвојене жалбе окривљене Љ.М. и њеног браниоца, па је првостепено решење преиначено у погледу висине и рока исплате, тако што је одлучено да се окривљеној на име трошкова кривичног поступка у предмету Вишег суда у Чачку К 47/2011 од 14.11.2013. године, на терет буџетских средстава суда исплати износ од 2.496.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности решења, под претњом принудног извршења, док су у преосталом делу жалбе одбијене као неосноване.

Против ових решења бранилац окривљене Љ.М., адвокат Г.А., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 261. став 1. и став 2. тачка 7) ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП у вези Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, тако што ће првостепено и другостепено решење преиначити и окривљеној досудити трошкове кривичног поступка на име награде за браниоца на име разговора са окривљеном током трајања притвора или да иста укине и предмет врати ванрасправном већу Вишег суда у Чачку на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, али га није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа на основу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљене Љ.М., у захтеву за заштиту законитости наводи да је Виши суд у Чачку побијаним решењима повредио закон из члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 261. став 1. и став 2. тачка 7) ЗКП у вези Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, тиме што је само делимично усвојио захтев браниоца окривљене за накнаду трошкова кривичног поступка и на име накнаде за разговор браниоца са окривљеном док се налазила у притвору признао накнаду и досудио трошкове кривичног поступка за само 10 од укупно 102 посете, а да при том не наводи који су разговори бранилаца са окривљеном били оправдани нити због чега налази да преостали одобрени разговори са притвореним лицем нису били неопходни. У захтеву се истиче и то да је Виши суд у Чаку наведеним одлукама на штету окривљене повредио и члан 74. ЗКП, будући да је Законик о кривичном поступку дозволио могућност да окривљена ангажује више, а највише пет бранилаца, што је у овом кривичном поступку било неопходно и оправдано, с обзиром на сложеност поступка, па како је окривљена браниоцима платила адвокатске услуге, то јој, према наводима захтева, припадају трошкови кривичног поступка за сваку посету браниоца као издатак који је имала по том основу.

Из списка предмета произлази да је правноснажном пресудом Вишег суда у Чачку К бр.47/11 од 13.11.2012. године окривљена Љ.М. на основу члана 355. тачка 2) ЗКП ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ, те да је на основу одредбе члана 354. тачка 3) ЗКП према окривљеној одбијена оптужба због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ. По доношењу ове пресуде, Виши суд у Чачку донео је решење К 47/2011 од 14.11.2013. године којим је окривљеној Љ.М. досудио трошкове кривичног поступка у износу од 2.406.000,00 динара, те је одбијен као неоснован захтев окривљене да се на досуђени износ трошкова кривичног поступка и судске таксе досуди и законска затезна камата, а Кв веће истог суда је делимично усвојило жалбу окривљене и њеног браниоца и преиначило првостепено решење у погледу висине трошкова

кривичног поступка и рока исплате тако што је одлучено да се окривљеној на име трошкова кривичног поступка исплати, на терет буџетских средстава, износ од 2.496.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности решења, под претњом принудног извршења, док су у преосталом делу жалбе одбијене као неосноване налазећи да је правилан став у првостепеном решењу да окривљеној треба признати трошкове за 10 посета бранилаца у притвору, што је било нужно, а да је неоснован жалбени навод браниоца којим истиче да су током истражног поступка биле неопходне 102 посете у притвору и да је требало признати трошкове за све обављене посете.

Одредба члана 265. став 1. ЗКП предвиђа да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 1. тач. 1) до б) тог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци, награда браниоца и пуномоћника (члана 103. став 3), као и награде вештака и стручног саветника падају на терет буџетских средстава суда када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, што ће се изрећи у решењу, односно пресуди, а одредбом члана 78. став 3. ЗКП прописано је да један окривљени може имати истовремено у поступку највише пет бранилаца, а да се сматра да је одбрана обезбеђена када у поступку учествује један од бранилаца.

Дакле, из цитираних одредби произлази да је одбрана окривљеног обезбеђена када у поступку учествује један од више бранилаца и да следствено томе трошкови кривичног поступка из члана 265. став 1. ЗКП који падају на терет буџетских средстава суда, обухватају нужне издатке и награду само за једног браниоца. Самим тим, у ситуацији када окривљени за своју одбрану изабере више бранилаца тада трошкове одбране-награду и нужне издатке сваког наредног браниоца треба да сноси сам окривљени, без обзира на исход поступка.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Чачку правилном применом одредби члана 261. став 1. и став 2. тачка 7) и члана 265. став 1. ЗКП и тарифног броја 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката одлучио да се окривљеној на терет буџетских средстава суда исплате трошкови кривичног поступка на име награде браниоца за обављене разговоре са окривљеном у току трајања притвора, што је било неопходно ради припремања њене одбране, па су из изнетих разлога, наводи захтева браниоца окривљене, да је Виши суд у Чачку одлучујући на наведени начин повредио закон из члана 441. став 4. ЗКП, оцењени као неосновани. По налажењу овога суда оцена правилности обрачуна награде браниоца и у вези са тим износа трошкова кривичног поступка по том основу, је у домену утврђеног чињеничног стања које не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

Неосновани су и наводи захтева браниоца окривљене да је Виши суд у Чачку наведеним одлукама повредио и члан 74. ЗКП, имајући у виду да је окривљена, с обзиром да се против ње водио кривични поступак за кривично дело проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је прописана казна затвора од две до дванаест година, те да се у току поступка налазила у притвору, имала браниоца од лишења слободе па до правноснажног окончања кривичног поступка, што је у складу са одредбом члана 74. тач. 2) и 3) ЗКП, а тиме што

окривљеној нису досуђени трошкови кривичног поступка на име свих обављених разговора са браниоцима током трајања притвора, по оцени овога суда, окривљеној није повређено право на обавезну одбрану из члана 74. ЗКП, па се супротни наводи захтева браниоца окривљене оцењују као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. Закона о уређењу судова и на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.